

ՀԱՆԴԻՍ ԱՄՍՕՐԵԱՅ

ԲԱՐՈՑԱԿԱՆ, ՈՒՍՈՒՄՆԱԿԱՆ, ԱՐՈՒԵՍՏԳԻՏԱԿԱՆ

Կը հրատարակողի ամեն ամսոյ սկիզբը:
Բաժանորդագրինն է կամ յիշի վճարելի՝ ծարնկամ 8 ֆր.
— 4 րբ.: — Վնասնեայ՝ 5 ֆր. — 2 րբ. 50 կոպ.:
Մէկ թիւ առանձին՝ կը վճատորի 1 ֆր. — 50 կոպ.:

Խմբագրութեան կենդրոնախոյր՝ Է՝ Վիեննա, Միտ-
թարեան Միտարանութեան Մարչ վանքը:
Ժամրոտ ծախքն իրաւագրութեան վրայ է:
Ժամանցմունքն առանձին սակարկութեամբ:

ԲԱՐՈՑԻՆԵՐԻ

ՈՐՈՒՄՆԱԿԱՆ
Հնամասնութիւն — Պերսեպոլսի սեպագիրք:
ԳՐԱԿԱՆ — Պատմութիւն այլ լրագրութեան:
ԽՐԱԿԱՆՈՒԹԻՒՆ — Իրաւունք Հայոց:
ԱՇԽԱՏԱՆԱԿԱՆ — Փոխդուրեւն Բարձրաստիպ
ծովակաց 1800 թ ի վեր:
ՄԱՏԵՆԱՐՈՍՏԱԿԱՆ — Դարձեալ «Ճաշակ»:
ՈՐՈՒՄՆԱԿԱՆ
ԱՐՈՒՄՆԱԿԱՆ — Մամուլագործութիւն:
ԱՐՈՒՄՆԱԿԱՆ
Խմբագրութեան — Վերջն ժամանակներէ վէպ մը:
ՍԵՆՏԻՄԵՆՏ
ՆՈՐԱՐԱՐՈՒԹ — Տեսնելու — ՄԱՐԱՐԱՐՈՒԹ
ԲԱՐՈՑԱԿԱՆ ՏԵՍՏԱԿԱՆ

ՈՐՈՒՄՆԱԿԱՆ

ԳՐԱԿԱՆ

ՊԵՐՍԵՊՈԼՍԻ ՍԵՊԱԿԻՐԷ

Գ.

(Հարսնութեան)

Չայնադար:

Հին պարսիկ լեզուի ձայնաւորները նախ-
նական պարզութեամբ մը կ'երեւին սեպագրու-
թեանց մէջ, եւ բաղկացած են ա, օ, օ, սկզբնա-
կան ձայններ:

1. Կա՛ն — յաճախագոյն գործածուած ձայ-
նաւորն է, որ թէ՛ սուղ է, բառին մէջն ու վերջն
իրջ չի գրուի, այլ ըստ պատշաճի աւելցնելու
է, եւ նոյն գրից մէջ երբ իրապէս նշանակուի,
միշտ երկար Համարելու է. իսկ երբ բառին
սկիզբն է՝ կրնայ սուղ եւ երկար ըլլալ միանգա-

մայն, եւ զայն որոշել՝ քոր լեզուաց Համեմա-
տութեամբ միայն կարելի է: Օրինակի առաջա-
սուղ է ԿԿ ԿԿ ԿԿ ԿԿ ԿԿ (Կ) եւ ԿԿ ԿԿ ԿԿ
ԿԿ (Կ) (Կ) բառերուն սկիզբը, վանդի աւես-
տախտ քորներն ալ ԿԿ (Կ) եւ ԿԿ (Կ) սուղ
ու զուցեն: Իսկ ԿԿ ԿԿ ԿԿ ԿԿ (Կ) բառին
նախաձայն տառն երկար Հնչելու է, ինչպէս կը
վկայեն զեւ. ԿԿ եւ ԿԿ. ԿԿ:

2. ԿԿ է չի կրնար որոշուիլ թէ երբ երկար
եւ երբ սուղ է, եւ թերեւս Հին Պարսիկներն
իսկ չգիշիլ չէին զանազաններ նոյն ձայնաւորին եր-
կարութիւնը կամ՝ սղութիւնը, որ կրկին նշան
ստեղծելու պէտք չէն զգացեր: Ինչպէս յառա-
ջագոյն նշանակած ենք, այս սեպագիրը բառին
վերջն որ ԿԿ, միշտ ԿԿ յիշարանն ունի կից:

3. ԿԿ — նոյնպէս կ'երեւի թէ զգալի
երկարութիւն կամ՝ սղութիւն մը չունէր, որով
կարելու չէ տեսնուած կրկին նշանագիր գործ-
ածել: Այս նշանն ալ առանցիկ նման երբ բա-
ռին վերջ ԿԿ՝ ԿԿ բնականաբար կից կ'ունե-
նայ իրբեւ նեցուկ, մանաւանդ բառին մէջ իսկ
երբեմն, ինչպէս ԿԿ ԿԿ ԿԿ ԿԿ ԿԿ (Կ):

Կ ԿԿ մէջ պահուած է նոյն բառն Հնագոյն պահ-
ւարի բառերով, առաջատ (անհոյս), աղատ (հոգի), չէն,
անապի (անհոյս), զուտ, անհոյս (հոգի): Արդեւ ինչ-
իսկ չի նշանակեր, առաջ եւ յարաբերութիւն չունի ա-
ղիմէսը մ'անապի է բնաւ, իսկ զի ԿԿ ԿԿ ԿԿ ԿԿ
բառն առանձին չի կրնար Համարուիլ: Երկրորդ՝ եթէ անոնք
իրարու Հնա տգիտ ունենային, ոչ անպի ալ անապի
Հնչելու էր, ինչպէս նոյն ժամանակի լեզուին կազմութեան
օրէնք կը պահանջէր. իսկ զի անապի ոսկի դարու բառ է,
երբ ազգական կամ կամեցածին կրնատ բարութիւնը եւ
անանկանը Հնչող իսկ չունէին առկառի: Արդեւ անապի
եւ անապի ինչպէս ինչպէս յայտարար կազմութեան
ընդն աղիմէսը բառն, որ թէ՛ ԿԿ, ԿԿ, ԿԿ (աղ) բառն
չէ, առաջ եւ ի՛նչ յաջող առկա չի նշանակեր, այն առեւ
օտար բառ է, եւ կ'անանկը երանան իսկ (բարեգէ) պը-
մանէն:

1 Գեւ Հնագիւ, 1887, Թ. 11: